

надвартости, котра лишає ся власностию капіталіста.

Розумні робітники не вдоволяють ся вже продаванем своєї робочої сили за її вартість. Вони домагають ся щораз голоснійше вартости своїх продуктів. Не хочуть вже довше бути тільки товарами; примушені продавати самих себе за платню по регулярних “ринкових цінах”, не хочуть вже довше діставати продукт тільки двох годин праці за продукти, що заключають в собі десять годин їхньої праці. Не хочуть жити вже довше за мізерну платню в той час, коли для капіталістичної кляси копичать мільони за мільонами.

Є се головне домагане соціалізму, щоби робітники перестали продавати себе, т. є. свою робочу силу, як товари; ми самі хочемо бути властителями товарів, котрі продукуємо і вимінювати товари, що мають певну скількість суспільно потрібної праці, за інші товари, котрі мають в собі рівну скількість суспільно потрібної праці.

Я і ти працюємо для капіталіста, він є властителем фабрик, копалень або залізниць. Капіталісти для того панують над нами, що знаряди і средства продукції і дистрибуції (земля, фабрики, копальні, залізниця — потрібні машини до продукування товарів), є їх приватною власностию.

ПИТАНЯ:

Чи може властитель копальні платити майнерам вартість їх робочої сили і мати ще зиск? Чи може властитель копальні продавати вуголь по його вартости і платити майнерам вартість їх робочої сили і мати ще зиск?

Чи властитель копалень могли би платити майнерам більше, чим вартість робочої сили а продавати вуголь по меншій ціні, чим його вартість, і ще мати зиск? Поясни — длячого се було би можливе.

Если робітники були би сильні і здобули вартість своїх продуктів, то що стало би ся тоді? Чи остала би надвартість для капіталістичної кляси? Поясни — длячого ні.

Що стає ся з різницею між вартостию твоеї робочої си-